

STRØM & SØRUM

HERRESKREDDERE

Kongensgt. 27, Oslo.

Tlf. 23328.

Tidens Tegn

Løssalg 15 øra.

...vor oplyst VERDENSGANG og NORSKE INTELLIGENSSEDLER

Fredag 10. desember 1937

Grunnlagt av O. Thommessen

Nr. 287

Redaktør og adm. direktør: Dr. fil. Rolf Thommessen

28de 71

På Nobelprisdagen.

Et åpent brev til verden

For „Tidens Tegn“ av Viscount CECIL of CHELWOOD.

Der finnes dem, som holder på fullstendig nedrustning og absolutt vegrer sig ved å kjempe. Hvis denne overbevisning bygges på religiøse grunner, vil jeg ikke ta den opp til droftelse, men vil bare si, at den ikke synes å være i overensstemmelse med bibelen, og de fleste, som har studert spørsmålet, er av den mening. Hvis på den annen side den fullstendige nedrustnings forsvarere tror, at denne er en vei til fred, så stemmer det ikke godt overens med den siste tids begivenheter.

Kina gjorde liten eller ingen motstand mot Japan, men det redde ikke Kina fra å tape territorier av halve Europas størrelse, eller fra at dets innbyggere i tusenvis blev drept.

Jo mere vi får vite om Etiopias motstand mot Italia, desto ubetydeligere viser den sig å ha vært. Og både Kina og særlig Etiopia til flere ganger overfallsmennene

ganger. Jeg ønsker, at jeg kunde tenke slik. Japan ignorerte forbundsforsamlingens anstemmige fordømmelse av dens okkupasjon i Mandsjuria, og i Forbundet satt da både Tyskland og Italia. Og det var vel kjent, at Amerika helt og fullt var med på denne fordømmelse. Likeså viste både Amerika og Japan, at de var enig med Forbundet om å fordømme det etiopiske eventyr, uten at dette innvirket på Italias handlemåte. Ikke heller tror jeg, at en sleifning av sanksjonsparagrafen vilde bringe Tyskland eller Japan tilbake til Forbundet, eller bevege Amerika til å slutte sig til det. Tvertimot er det for Tysklands og De forente Staters del stor grunn til å tro, at det aldri har vært mere tilbøielig til å akseptere Forbundet, enn da det tidlig på høsten 1935 så ut til, at Rådet var beredt til å tvinge Italia til fred.

Sannheten er den, at det ikke

falle en annen. Vi kommer derpå til en annen slags kritikere, som sier, at bare økonomiske sanksjoner bør settes igang mot enhver overfallsnasjon, mens de militære sanksjoner i hvert særskilt tilfelle overlates til medlemmenes forgodtbefinnende.

De fleste som har denne overbevisning, fortsetter med å erklære, at dette system bør hevdes ved spesielle avtaler — regionale traktater — ifølge hvilke partene skulde foreta militære aksjoner mot angriperne på visse områder. Men vår interesse ligger ikke i den eller den territoriale traktat. Vår interesse er freden. Derfor kan jeg personlig ikke innse, hvad regionale traktater, som bare berører en del av Europa, kan gjøre for nytte. De rekke ikke til å opprettholde freden i hele Europa, og hvis de ikke gjør det, så er og blir faren der. Jeg glemmer ikke, at ifølge det system vi nu taler om, skulde vi være forpliktet

de også militære sanksjoner i de områder, hvor de innser, at freden er av vital interesse for oss.

Spørsmålet blir altså til slutt: Hvad er vår vitale interesse? Er det opprettholdelsen av den almindelige fred, eller i det minste freden i Europa — eller er det opprettholdelsen av freden i visse områder? Jeg er ikke i tvil om — på grunnlag av det jeg her har sagt — at det er vår vitale interesse å hindre enhver større krig i Europa. Det er tydelig, at hvis Forbundet vil hindre en sådan krig, så er det desto bedre jo før det handler — om mulig innen krigen virkelig har brutt ut. I dette tilfelle er å forebygge uendelig meget bedre enn å helbrede.

Jeg holder derfor på at så snart det foreligger alvorlig risiko for en krig, så bør forbundsrådet tre sammen og diskutere stillingen. Hvis medlemmene — de tvistende parter ikke iberegnet — tror, at krigstru-

107193

motstand mot Italia, desto ubetydeligere viser den sig å ha vært. Og både Kina og særlig Etiopia tilhører flere ganger overfallsmennene å la sin saks rettferdighet bedømme av utenlandske meglere eller den internasjonale domstol. Der finnes i virkeligheten ingenting, som berettiger en til å tro, at ren passivisme vilde redde det britiske imperium fra å bli ødelagt eller redde verden fra krig.

Jeg vet, at man sier, at hvis medlemmene av Folkenes Forbund blev fritatt fra enhver forpliktelse til å anvende makt eller i det minste militærmakt, så vilde Japan, Tyskland og Amerika slutte sig til forbundet, og en sådan verdensomspennende forenings moralske styrke vilde få den mest besluttsomme krigshisser til å tenke sig om to

Amerikansk forfatter og hustru forsvunnet i Moskva.

Privat til „T. T.“ fra United Press. Privat til T. T. fra United Press. Moskva, 9. desember. Den amerikanske forfatter Donald Robinson og hans hustru som 6. november ankom til Moskva er på en mystisk måte forsvunnet fra Nationalhotellet. Den amerikanske ambassade har efter hvad det forlyder innledet en eftersøking efter ekteparet, men inntil nu er det intet resultat opnådd. På hotellet nekter man å uttale sig om ekteparets opholdssted. Igår uttalte mrs. Robinson overfor noen journalister at hennes mann var blitt ført til et hospital da han var angrepet av lungebetændelse. Hun hadde imidlertid ikke kunnet få oplyst til hvilket sykehus han var bragt. Siden imorges har mrs. Robinson likeledes vært forsvunnet. Det siste man hørte til henne var at hun om aftenen hadde vært bekymret for sin manns skjebne.

tidlig på høsten 1935 så ut til, at Rådet var beredt til å tvinge Italia til fred.

Sannheten er den, at det ikke er sanksjonene, som disse land nærmest imot, men enhver innblanding ved internasjonale aksjoner i et lands suverenitet. Og om det kommer til en slik innblanding, så respekterer de den mere, hvis den er effektiv. Det kan ikke ha vært sanksjonene, som fikk Tyskland til å trekke sig tilbake fra Det internasjonale arbeidsbyrå, likesåvel som fra Folkeforbundet. I Japan synes enhver regjering, som slutter avtale med en fremmed stat, å bli upopulær. Det samme er til en viss grad sant om De forente Stater. Og de fleste amerikanere vilde støtes bort snarere enn å stemme i med, hvis Forbundet, som de sier, sluttet å vise tender.

La oss altså anse det for bevist, at bare protester, hvor innflytelsesrike de enn kunde være, vilde aldri hindre en aggressiv nasjon fra å an-

Europa, og hvis ikke gjør det, så er og blir fare. Jeg glemmer ikke, at ifølge det system vi nu taler om, skulde vi være forpliktet til å sette igang økonomiske sanksjoner mot angriperen. Men vil frykten for disse være tilstrekkelige til å hindre et krigsutbrudd. I en del tilfeller kanskje, men ikke i alle. For hvis en angriper trodde, at han ved et plutselig slag kunde besiere sitt offer, så vilde han ikke la sig avskrekke av frykten for sanksjoner. Ja, de som forsvare dette system, innser selv, at økonomiske sanksjoner ikke vilde være tilstrekkelige til å hindre en krig, ellers vilde de ikke være beredt til å anven-

z, så bør forbundsrådet tre sammen og diskutere stillingen. Hvis medlemmene — de tvistende parter ikke iberegnet — tror, at krigstrusel foreligger, så bør de umiddelbart gå til forholdsregler, som for eksempel å kreve troppene trukket tilbake, sloifning av krigsforberedelser, at tvisten henvises til internasjonal megling og så videre. Hvis en av partene vegrer sig ved å lystre skal Rådet ta under overveielse påtrykk, som kan anvendes mot den makt, som trosser. Man bør gjøre sig op en plan om å forebygge krig, og hvis det ikke er mulig, å få en slutt på den, og medlemmene bør (Forts. side 12.)

Tokio, 9. desember. Japanske flyvemaskiner har idag nedkastet flyveblåde over Nanking hvori kommandanten opfordres til å overgi byen. I det japanske opprop fordres at kommandanten over de styrker som ennå forsvare byen nu må kapitulere og åpne byens porter senest fredag middag kl. 12. I denne forbindelse henvises ennå engang til det japanske ultimatum om byens overgivelse.

Hvad selve den militære situasjon angår så forlyder det i Tokio at den ikke er forandret siden igår og at kampene fortsetter umiddelbart foran byen. Avisen Nishi-Nishi utsendte ieftermiddag et ektranummer hvori det meddeltes at de japanske tropper nu nettop hadde stormet det sydøstre hjørne av bymuren omkring Nanking. Men kort efter at de første numre av avisen var kommet på gaten, blev ugaven imidlertid trukket tilbake.

Gresk 9000 tonner kantret og sunket i Atlanteren.

10 mann omkommet, 19 reddet ytterst forkomne.

To nordmenn blandt de reddede.

Fra vår egen korrespondent. Haugesund, 9. des. Et gresk dampskib på 9000 tonn er gått under utenfor Norfolk, og 10 mann er omkommet. 19 blev reddet i ytterst forkommen tilstand, deriblandt to nordmenn, den 27-årige Magle Knut Knutsen og den 24-årige Bjarne Olsen, begge fra Haugesundskanten.

Bjarne Olsen forteller i et brev til sine foreldre utførlig om det uhyggelige forlis. Den greske dampskib skulde gå fra Norfolk til Rotterdam med skrapjern, og de to norske gutter hadde fått tillatelse

til å arbeide sig hjem med skibet. Båten hadde forøvrig gresk besetning. Den kom ut i styggvær, lasten forskjøv sig, og skibet kantret plutselig. Bare noen få av besetningen klarte å komme sig i livbåten. 12 mann, deriblandt de to nordmenn, hadde drevet rundt på noen vrakrester i 32 timer før de blev overlevet av en flyvemaskin som hentet hjelp fra land. Fire av dem greide imidlertid ikke å holde sig oppe til hjelpen kom og gikk tilbunns. De som blev reddet var alle så medtatt at de måtte innlegges på sykehus i Nordfolk. Enkelte av de omkomne fros ihjel.

—Det er et under at vi er i live, skriver Bjarne Olsen. Forliset skjedde så hurtig at vi måtte hoppe i sjø-

en som vi stod og gikk sammen med 10 andre. Vi fikk kravet oss op på noen planker. Da var klokken 2, om natten. Ingen av oss hadde det ringeste håp om redning. Det stormet sterkt, og sjøen stod heit om oss. Det var også en temmelig sterk kulde. To dampskib passerte ute i havet de lange timene vi lå på plankene, men de opdaget oss ikke. En flyvemaskin observerte oss tilslutt, og kort til efter nådde en Bergensdamp frem til oss. Det var i siste øieblikk. Ombord i Bergensdamperen fikk vi den beste pleie inntil vi kom iland og blev tatt under lægebehandling.

Bjarne Olsen forteller tilslutt at han mistet et større kontantbeløp som han ikke rakk å få med sig, da skibet forliste, og det samme skal visstnok også ha vært tilfelle med hans kamerat, Knut Knutsen Grønningen. Den øvrige del av besetningen ombord i det forliste skib var utelukkende grekere.

Italia går ut av Folkeforbundet imorgen.

Efter påtrykk av Tyskland og Japan.

Har Japan forespeilet fordeler i Østen?

Paris, 9. desbr. Det bekreftes på alle hold i Geneve telegraferer Agence Havas korrespondent, at Italia lørdag kveld vil gi offisiell meddelelse om at det går ut av Folkeforbundet. Meddelelsen blir gitt efter et møte i det fascistiske storråd, som er innkalt til lørdag, heter det her. Italia vil samtidig også gå ut av det Interna-

sjonale Arbeidsbyrå. Beslutningen kommer til å ledsages av en nærmere motivering for disse skritt. Paris, 9. des.

Havas Roma-korrespondent telegraferer at dagens samtaleemne er det forestående møte av det fascistiske storråd, og den formodede utmeldelse av Folkeforbundet. Samarbeidet mellem Berlin og Roma har jo ikke hittil utelukket at

Tyskland og Italia juridisk sett inntok en forskjellig holdning til Geneve, sier han; men siden Tyskland, Japan og Italia dannet den anti-kommunistiske blokk, er det opstått en ny organisasjon, om man vil kalle det så. Under disse omstendigheter må det ansees for logisk at Tyskland og Japan har annodet Italia om å bryte de siste bånd med Geneve. Rykter som går i Roma, vil i så fall vite at Japan har grepet inn. Japanerne vil fortsette sin ekspansjon på det asiatiske fastland på tross av de europeiske makter, spesielt Storbritannia. Og den japanske regjering skal ha pekt på fellesinteresser som Ja-

(Forts. side 12)

Idun Livsforsikring og Livrenter

BRISTOLS MAURISKE HALL

Hver lørdag fra kl. 2 MUSIKK: KARNOCYS ORKESTER.

Lettere servering

Et åpent brev til verden.

Fort. fra side 1)

forespørres, om de er villig til å delta. Hvis et tilstrekkelig antall medlemmer er villig, så bør man treffe en klar og bestemt overenskomst om, at de har til hensikt å vedta de nødvendige forholdsregler, og se til, at saken kan føres i havn. Med et tilstrekkelig antall mener jeg et antall, som — ut fra en almindelig menneskelig beregning — gjør det mulig å tvinge det angripende land til å falle undav. Det er alt, som Forbundets statutter eller den sunde fornuft begjærer.

Målet er å forebygge krig; og det er bare mulig, hvis de fredelige nasjoner har den nødvendige styrke. På den annen side finnes det intet, som støtter den påstand, at Forbundet ikke skulde kunne handle, fordi om det ikke omfatter all verdens stater. Det vilde bety, at hvis Haiti eller Luxemburg trakk sig tilbake, så vilde Forbundet være maktesløst. Det er ikke nødvendig, at Forbundet har all makt, men det skal ha tilstrekkelig makt. Så vidt jeg kan se, har de stater som er forblitt aktive og lojale medlemmer av Forbundet tilstrekkelig makt til sin forføining og nok makt til å forebygge eller undertrykke ethvert fredsbrudd, som man nu kan forutse.

Et annet punkt i denne sak bør der pekes på. Hvilken politikk man enn anser ønskelig, så må det ikke råde noen tvil om, hvad denne politikk er. Hvis vi fullt og helt har til hensikt å oppfylle våre forpliktelser ifølge Forbundets lover — inklusive anvendelsen av militære maktmidler, om dette finnes å være nødvendig, så bør vi erklære det høit og tydelig, særlig for enhver stat med aggressive tendenser. A la saken forbli tvilsom eller ubestemt er den rette måten å fremkalle en krig på. Hvis det hadde lykes Lord Haldane i 1912 å overbevise Tyskland om, at hvis dette land anfalt Frankrike, så vilde vi gå med på Frankrikes side, er det iallfall usikkert om der var brutt ut krig to år senere. Dessverre anså man stillingen slik, at vår regjering stod delt på dette punkt, og der forelå andre omstendigheter som fikk dem som ønsket krig til å håpe, at vi ikke skulde gjøre noe mere enn å protestere. Jeg tror at i de fleste krigstilfeller i de senere år, har lignende misforståelser lurt den angripende part til å gå så langt, at det til slutt var umulig å gå tilbake. La oss altså ikke skremmes av pratet om, hvor farlig det er å engasjere sig, fra åpent og klart å si fra om, hvor vi står. Uvisshetens farer er meget større. Og så rustningene. Nesten alle,

ning som vi er optatt med å gjøre våpen, i samme utstrekning utskytter vi det tidspunkt, da vi skulde kunne forbedre livsvilkårene for vårt folk. Ja, om disse rustninger fortsetter, vil jeg ikke si, at de betyr krig, men det gjør en krig mere sannsynlig.

Rustningene er av det onde, derom er der ikke tvil. De koster penger og anstrengelser. Og når de er ført til et visst punkt, truer de friheten. De føder mistenksomhet mellom nabostater — mistenksomhet som i sin tur føder krig. Men de synes mig å være et nødvendig onde, så sant ikke alle stater blir enig om å sløife dem. Jeg kan ikke se, hvorledes vårt land i trygghet kan være den eneste stat, som ikke er rustet, i en verden, som er rustet. Men det er selvsagt vår plikt og vår interesse å gjøre vårt ytterste for å formå alle nasjoner til å begrense og minske sine rustninger ved internasjonale overenskomster.

Det er mange, som tror, at en internasjonal rustningsbegrensning er en drøm av upraktiske fantasier. Jeg kan ikke være enig i det. Jeg tror, at den var meget nær i 1932. Hovedårsaken til, at det ikke skjedde da var, at den franske og også den britiske regjering fryktet, at hvis de fredeligssinnede stater minsket sine rustninger, så vilde de kunne bli prisgitt hensynsløse militaristregjeringer, som i hemmelighet vilde fortsette å ruste til tennene. Hvis statene skal kunne overtales til å begrense og minske sine rustninger, så må de føle sig sikre på, at de vil være beskyttet mot overfall. Etter Forbundsplanen har de denne sikkerhet. Men hvis garantier om militær hjelp skjæres ned til å gjelde visse områder ifølge regionale traktater, så blir garantien verdiløs. Hvis ikke Tyskland er trygget mot angrep fra øst, så må dette land forbli fullt rustet. Og hvis Tyskland er fullt rustet, må Frankrike være det. Alt henger på dette. Europa er nu en enhet. Skal freden bevares i vest, må den også bevares i øst. Dette inngår i Forbundets forpliktelser. Hvilke skritt man må ta i så henseende, det kan man ikke forutse før faren er forhånden. Men hvad som er nødvendig, det bør man da bli enig om, og utføre det!

Det kan kanskje innvendes, at den plan er lokkende, men utførbart, som begivenhetene for dagen i det fjerne øst og i Etiopia har vist. Det er langt fra mig å ville undervurdere de skjebnesvangre følger av, at Japan og Italia har hatt fremgang med sin voldspoli-

i en langt mere tilintetgjørende skala enn noe vi før har erfart. Det kan, som nøktre statsmenn sier oss, bli civilisasjonens slutt. Men forbundet behøver ikke å mislykkes. Byråkratiet og reaksjonens makt er sterk, men de er ikke så sterke som verdens folkevilje, og det er ingen tvil om, at folkeviljen idag er for fred.

Cecil.

Barneskandalen

(Forts. fra side 7)

kommer noe på siden av det spesielle problem vi har arbeidet med. De groteske forhold ved åndssvakekolonien i Hurum. Men den viser at nettopp denne historien er en avgrensning av et meget stort og meget alvorlig problem. Og vi tar åndssvakeanstalten i Hurum som et avskrekkende eksempel på hvorledes problemet ikke skal løses.

Skandalen i Hurum kommer forøvrig til å bli vasket op til bunns, likegyldig hvad Oslo forsorgsvesens sjef sier om den ting. Ingvar Foss' rettsak er i full gang. Foss har fått fri sakførsel av det offentlige, og det samme gjelder gårdbruker Torkildsen. Til belysning av saken må Rokkestad-affærens akter graves frem fra arkivet, og det som ikke fremgår av disse dokumenter må skaffes tilveie ved hjelp av vidner.

Abnormskoledirektør Grenness fortalte oss en episode som viser hvor forvillet den almindelige samfundsborgers mening kan være når det gjelder de åndssvake. En pike fra et sted på Vestlandet hadde fortalt ham om forholdene hjemme og hadde sagt:

— Nu har vi sluttet med å holde griser og har begynt med åndssvake isteden. Det lønner sig bedre.

Sportsutstyr

Gensere, sportsstrømper, votter og vanter, skjert, luer og skibånd.

Solide, praktiske saker.

Husfliden

Møllergaten 4.

den angripende part til å gå så langt, at det til slutt var umulig å gå tilbake. La oss altså ikke skremmes av pratet om, hvor farlig det er å engasjere sig, fra åpent og klart å si fra om, hvor vi står. Uvisshetens farer er meget større.

Og så rustningene. Nesten alle, som har tenkt alvorlig på dette spørsmål tror, at et internasjonalt oppgjør om begrensning og hvis mulig, minskning av rustningene, er nødvendig for freden. Så lenge nasjonene ser det som en nødvendighet å ruste i kapp, kan intet fredssystem være fullt pålitelig. Misforstå mig ikke. Personlig aksepterer jeg den påstand, at hvis Europas øvrige stater fortsetter med å øke sine rustninger så må vi følge efter, om ikke for annet, så fordi vi må være tilstrekkelig sterke til å gjøre hvad det beror på oss, for å trygge freden, hvilket bare kan skje ved å overbevise eventuelle krigslystne om, at det ikke lønner sig å anfalle. Men samtidig vil jeg si, at rustninger alene kan ikke trygge freden. Ingen har fremhevet dette sterkere enn Mr. Baldwin, når han forrige høst sa: Hele Europa rustet. Kan det finnes noen mere utenkelig dårskap for dem av oss, som har ansvaret ved å styre de store nasjoner i Europa? Hvad kan det bli for et resultat av dette? I samme utstrek-

Italia går ut

(Forts. fra side 1)

pan og Italia har og fremhevet at disse interesser varetas bedre når Italia har presisert sin stilling. Er dette riktig, vil Italia herefter ikke bygge sin politikk på noe håp om forsoning med Storbritannia.

I kveld er det kommet nye rykter i omløp i Roma. Det er fremdeles den almindelige opfatning at den bebudede meddelelse til det italienske folk lørdag vil gå ut på at Italia bryter med Folkeforbundet. Men dessuten forlyder det at det vil bli gitt meddelelse om en italiensk grunnlovsreform. Det har lenge vært tale om en slik reform som skulde avskaffe det nuværende deputeretkammer og erstatte det med et korporativt kammer. For øieblikket er det ikke mulig å vite om disse rykter medfører riktighet.

Det kan kanskje innvendes, at den plan er lokkende, men utførelse, som begivenhetene for dagen i det fjerne øst og i Etiopia har vist. Det er langt fra mig å ville undervurdere de skjebnesvangre følger av, at Japan og Italia har hatt fremgang med sin voldspolitik. Det har ryste tverdens tillit til Folkenes forbund. Men der finnes noen formildende omstendigheter. Utvilsomt var det meget vanskelig for Forbundet å ta sig av det mandsjuriske spørsmål. To av stormaktene, Russland og De forente Stater som var høist interessert av begivenhetenes utvikling i det fjerne øst, og uten hvis hjelp hver kraftfull aksjon var umulig, tilhørte ikke Forbundet. En tredje, Storbritannia, var midt oppe i en alvorlig finansiell krise. Tross dette har allikevel den enstemmige dom mot Japan hjulpet til å mis-kreditere dette lands politikk både hjemme og overfor verdensopinionen. Før eller senere blir Japan nødt til å gå i sig selv. I Etiopia lå det anderledes an. Medlemmene av Forbundet hadde nok makt til å hindre den italienske invasjon, men de hadde ikke mot til å anvende den. Det er ulykkeligvis allfor sant, at hverken den britiske eller den franske regjering innså, hvad som stod på spill: ikke bare Etiopias selvstendighet, men prinsippene for det internasjonale samarbeid for freden. Og dog var det noen erstatning deri, at sanksjonsapparatene arbeidet bra. Med litt mere besluttomhet kunde det ha vært vendt til en internasjonal triumf. Hvis denne lærdom blir lagt på hjertet, så er det håp om, at den neste internasjonale forbrytelse blir effektivt stoppet. Og det blir den sikkert, hvis verdensopinionen i mellomtiden blir tilstrekkelig veiledet og organisert. Det er derfor den internasjonale fredskampagnes fremgang er så opmuntrende.

Forbundssystemet er: å fremme det internasjonale samarbeid og tilveiebringe internasjonal fred og trygghet. Det kan mislykkes, og vi får vel da gå tilbake til førkrigstidens system med internasjonale forbindelser, kanskje mildnet av noen fåfengte hyldninger til forbundsiden. Det betyr krig og krig

Gusfliden

Møllergaten 4.

Tannlæger

Før jul. All tannbeh. 1/2 pris.
Bestill time telef. 24216.
Tannlæge Omtvedt, Karl Joh. gt. 3.

Cecilie Røyne Nord, Brunsgt.
Telefon 11224

Dødsfall

Min elskede mann, min inderlig kjære sønn

Johan Gerhard Ameln

sovnet stille inn idag, 37 år gammel.
Snarøen pr. Oslo, 6/12 1937.
Inger-Johanne Ameln.

Betty Ameln.

Bisettes i Det gamle Krematorium fredag 10. ds. kl. 3.

Vår inderlig kjære mor, svigermor og bestemor

fru Kristine Windingstad

født Christensen

døde idag.

Oslo, 8. december 1937.

Barn, svigerbarn og barnebarn.

Begraves på Vestre Gravlund lørdag 11. december kl. 13.

Vår kjære mor, svigermor og godmor

Birgit Strandrud

født Sønstegård

døde stille igår, 75½ år gammel.

Oslo, 7. desember 1937.

Barn, svigerbarn og barnebarn.

Begraves på Vår Frelses gravlund lørdag 11. desember 1937 kl. 12.

ELSA

døde fra oss igår aftes.

Oslo, 8. desember 1937.

Ragnhild og Philip Jacobsen.

Phyllis og Rolf Jacobsen.

Lily og Heinrich Bech.

Bisettelsen foregår i Det gamle Krematorium lørdag kl. 3.